

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Disputationvm De Censuris In Communi,
Excommunicatione, Suspensione, & Interdicto, itemque
de Irregularitate, Tomvs Qvintvs**

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, Anno Domini M. DC. XVII.

1 Quid sit, & qua potestate introducta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94035](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94035)

SECTIO I.

Quid sit irregularitas, & quæ potestate introducta sit.

Significatio
voci irregulari-
tatis.

Rimo circa nominis etymologiam, constat irregularitatem à regula, seu regulare dictam esse addita præpositione, In, quæ vim habet significandi priuationem: est enim irregulare, quod intra regulam non continetur, ex quo sumpta est vox abstracta Irregularitas, ad significandum impedimentum, ratione cuius homo fit incapax illius gradus, vel actionis, quæ alijs communis est, atque ita extra generalem regulam constituitur. In qua significatione a Cæo generali impedimenta legalia, quæ erant in lege veteri dici solent communiter irregularitates legales: & in hac amplitudine censuræ omnes, multaque alia impedimenta possunt dici irregularitates: tamen ex usu Ecclesiæ usurpata est hæc vox ad significandam specialem quandam inhabilitatem, ratione cuius fidelis excluditur ne ad clericatum assumatur, quod est extra regulam fieri. Ita exponunt hanc vocem communiter scribentes in hac materia. Quanquam Abul. Matth. q. 11. 6. dicat, hanc notā seu maculam vocari irregularitatem à causa non ab effectu, scilicet, quia causatur per hoc quod agitur contra regulam Ecclesiasticæ disciplinæ. Sed hoc non est semper necessarium ad irregularitatem, ut

Abul.

Nic. Plouius, videbimus. Aliter Nicolaus Plouius n. 1. inquit, irregularitatem dici, quasi contra regulam Ecclesiæ natum, siue propter factum, vel defectum extra Ecclesiā positum. Sed illud prius & violentum est, & nimis restrictum: posterius vero cum communi interpretatione coincidit, dummodo extra Ecclesiā exponatur, id est extra Ecclesiasticam regulam, seu ordinem.

Supposita ergo vocis significatione, in explicanda re, quid scilicet sit irregularitas, varij sunt auctores, ut videre licet fere in omnibus allegatis, & Hostiens. in c. 2. de Cler. ex. ministr. Alberto Trocio de Vero & perfecto clerico, c. 2. n. 2. Soto 4. d. 22. ar. 1. & d. 25. q. 1. a. 2. Ledesma 2. p. 4. q. 26. a. 2. Viguerio ca. 16. § 6. verlic. 6. Archidiano in c. 1. de Sententia & re iudic. n. 5. Cardin. in Clem. 1. de Homicid. n. 16. & 17. Quorū omniū verba referre & inter se conferre, recitendo superfluum in aliquibus, & in alijs addendo, quæ de sunt plixum esset & infructuosum. Et ideo breuiter sic definienda videtur irregularitas, Est inhabilitas seu impedimentum canonicū ex se directe ac primario impedies acceptionē ordinum Ecclesiasticorū, & consequenter etiā usum eorum. Hæc definitio sumitur ex citatis autoribus, nā in re hoc dicitur, licet variis verbis. Ponitur autem loco generis, inhabilitas aut impedimentum, quia & omnis irregularitas impedimentum est, & multa alia sunt impedimēta, quæ nō sunt irregularitates, ut explicando ceteras particulas loco differentiæ positas declarabitur. Non est autem positū loco generis, quod sit poena, quia non est hoc de ratione irregularitatis, neque omni irregularitati conuenit, imo si aliqua id habet, est accidentariū ad essentiam eius. Et eadē ratione nō est positū, quod sit censura, quia omnis censura poena est, & ideo si esse poenā non est de ratione irregularitatis, multo minus esse poterit ut sit censura: imo cum aliqua irregularitas possit esse poena, nulla tamen est proprie censura, ut ex dicendis amplius constabit.

Addimus vero hoc impedimentum debere esse canonicum seu Ecclesiasticum: quoniam ut scit. 4. late dicturi sumus, irregularitas iure humano introducta est: certum est autem non potuisse introduci iure civili, aut temporali potestate, quæ de spiritualibus rebus, ut sunt ordines Ecclesiastici, & clericorum status, nihil per se disponere potest: est ergo

A iure canonico introductum. Per hoc autem exclusum dicitur in primis omnis incapacitas ad ordines suscipiendos, quæ ex diuino iure orta est. Omnis enim homo non baptizatus, est inhabilis ad ordines, nam incapacitas est inhabilitas, illa vero irregularitas nō est: quia illud non est impedimentum canonicum, sed diuinū. Similiter foemina est inhabilis ad ordines, & tamen irregularis proprie non est ob eandem causam. Quam ita etiam explicare possumus, nam hæc inhabilitates sunt veluti negationes quædam, & impotentia: irregularitas autē esse debet per modū priuationis, ita ut in subiecto supponat capacitatem, & illud priuet morali modo exercitio seu usu talis capacitatis. Nec vero omne impedimentū, quod capacitatem supponit, vera irregularitas est: nam peccatū mortale impedit suo modo susceptionē ordinum, scilicet sacrorū, quia non potest, qui illud habet, illos digne & sine nouo peccato suscipere, ut sumitur ex c. vlt. de Temp. Ord. & D. Tho in 4. d. 24. q. 1. a. 3. de omnibus ordinib. id affirmat, & merito supponendo quilibet illorum esse verū sacramentum, & tamē peccatū mortale non est irregularitas, nā irregularitas per se non est culpa, quāuis posset esse culpe effectus, & peccatum non habet ex aliqua Ecclesiastica lege quod tale impedimentum sit, sed natura sua, & ideo per illam particulam optime reijcitur à definitione. Quapropter necessarium non est addere, irregularitatem esse tale impedimentum, ut etiā post poenitentiam impediatur, ut per hoc significetur peccatum, quod per poenitentiam aufertur, non esse irregularitatem. Licet enim hoc verum sit, ut disp. sequent. scit. 1. dicemus, tamen in definitione hac non est necessarium, quia peccatum sufficienter excluditur per dictam particulam, & in definitione non sunt omnia inculcanda.

Denique per illam particulam excluduntur quæcumque alia impedimenta, quæ absque vlla institutione humana natura sua impediunt susceptionem ordinum, vel usum eorum, ut v. g. si homo careat membris necessarijs ad ministerium ordinis, vel aliquid simile. Oportet autem aduertere hoc impedimentum aliquando tale esse, ut omnino impediatur ordinis: ita ut valide recipi non possint, de quorum generatim dictum est. In particulari autem tractare de his impedimentis, quæ irritant susceptionem ordinum, non est huius loci: nam quædam sunt certæ, ut sunt supra posita, scilicet defectus baptismi, aut sexus foemineus, item defectus intentionis seu voluntatis, qualis est in homine inuito, vel in adulto dormiente, qui nunquam de ordinibus deliberauit. Alia vero sunt dubia, ut de perpetuo amente, aut trunco manibus, vel quocumque alio, qui habeat impotentiā perpetuam ad usum ordinum, de quibus omnibus, nobis dicere satis nunc est, si sunt impedimenta irritantia ordines, vel natura sua, vel diuino iure, non esse irregularitates. Aliqua vero sunt impedimenta, quæ licet non reddant hominem omnino incapacem, reddunt tamen aliquo modo ineptum, ut decenter & digne ordinari possit, quæ indecentia in rebus ipsis exilit, non enim introducit ab humano iure, sed potius ab Ecclesiā considerata est ad tale ius introducendum, quia non sine causa, & fundamento in re ipsa, illud introducit, argumentum Regulæ, Sine culpa, de Reg. iur. in 6. ca. 2. de Constitut. c. Quasiuit, de his quæ sunt à mai. par. cap. 1. Quisquis, §. 1. C. Ad leg. Iul. Maiest. l. Sanctissimi, C. de Poenis, & dicemus late scit. seq. Hæc vero indecentia, quæ ante ius positum supponitur, interdum potest esse tanta, ut ex se reddat ordinationem peccaminosam, vel ex parte susipientis, vel ex parte dantis, ut est ignorantia, &c. & hæc etiam sub hac ratione non est irregularitas, quia est plusquam canonicum impedimentum, & quali incapacitas quædā, & idem est de similib. Alia vero est indecentia, quæ ex se sola nō est sufficiens, ut reddat susceptionē ordi-

nati illicitam intrinsece, vt est, v. g. defectus natali-
um: adiuncto autem canonico iure, talis conditio
impedit omnino susceptionem ordinum. In hoc er-
go sensu dicitur irregularitas esse impedimentum
canonicum.

Aditur vero in definitione, *directe impediens*, &c.
quia, vt diximus agentes de censuris, hæc impedi-
menta canonica sunt veluti priuationes quædam,
quæ non nisi per ordinem ad positiua explicari, &
inter se distingui possunt. Et quia sunt etiam Ecce-
lesiasticæ prohibitiones, & morales impotentia: ideo
per ordinem ad actus seu effectus declarantur. Irre-
gularitas ergo est iuridica quædam ineptitudo ad
recipiendos ordines, & ideo dicitur directe impe-
dire ordinum susceptionem. Vnde intelligi potest
illa particula, *directe*, posita ad distinguendam irre-
gularitatem à censuris, nam ille etiam sunt impedi-
menta canonica respectu aliquarum rerum vel ac-
tionum Ecclesiasticarum, tamen directe non impe-
diunt susceptionem ordinum, sed excommuni-
catio priuat communicatione fidelium, interdictū
auditione diuinorum, suspensio muneribus sacris,
& ideo nulla illarum irregularitas est. In quo graui-
ter errauit Speculator, qui, vt Nauarrus refert, dixit
omnem illum, qui censura ligatus est, esse irregula-
rem: nam, licet hoc dici possit, latissime illa voce v-
tendo ad significandum omnem exclusum à quoli-
bet generali canone vel regula, non tamen in pro-
prietate iuris canonici, in quo neque irregularitas
censura est, vt supra est dictum, neque etiam censuræ
sunt irregularitates, vt ex eo dē principio sequitur,
& ex dicendis magis constabit.

Superest vero difficultas, quia aliquæ censuræ
priuant directe susceptione ordinum, & vsu illorū.
Propter hoc Nauarrus addendum putauit in defini-
tione, *quatenus ordinis sunt*, vt per hanc particulam,
excludantur censuræ. Quod quidē respectu excom-
municationis optime satisfacit: nam excommuni-
catio maior priuat quidem directe & vi sua rece-
ptione & vsu ordinum, non tamen formaliter vt ta-
les sunt, sed quatenus sunt communicationes quæ-
dam cum aliis fidelibus, nec sine communicatione
fieri possunt. Excommunicatio item minor directe
non priuat vsu ordinis, nisi quatenus habet adiun-
ctam receptionem alicuius sacramenti, vt in proprio
loco diximus. Quamuis autem priuet susceptione
sacramentorum, & consequenter ordinum, non ta-
men quatenus ordines sunt, sed vel quatenus sunt
communicationes, vt dictū est, vel etiam quatenus
sunt sacramentum, vt sic, & consequenter tantū ac-
secundario quatenus sunt ordines, quo titulo posset
etiam per illam particulam (si addatur) excludi pec-
catum mortale. Non videtur autē illa particula suf-
ficiens ad suspensionem ab officio excludendā, quia
nō videtur posse negari, quin directe priuet vsu or-
dinū. Respondet Nauarrus, priuare quidem vsu ordi-
num, non tamē quatenus ordines sunt, sed quaten-
sunt officia Ecclesiastica. Sed licet hoc apparēter di-
ci possit de suspensione, quæ adæquate suspendit ab
officio, non tamen de suspēione quæ specialiter est
ab ordine, quia vsus ordinis essentialiter est Ecce-
lesiasticum officium, & tale officium: hæc vero suspē-
sio ab hoc officio ecclesiastico, vt tale est, suspendit,
ideoque non suspendit ab alio, & ideo non videtur
posse priuare magis directe ordinū ministerio. Vnde
hoc fortasse argumento coacti, Syluester, & nonnul-
li alii Summi dixerunt, irregularitatem differre
à suspensione tanquam includens, & inclusum, quia
irregularitas includit suspensionem quatenus pri-
uat vsu ordinum, & aliquid addit, scilicet, carentiā
ordinis, quo non priuat suspensionem. Sed hi auctores &
supponunt falsum: supra enim ostensum est suspen-
sionem etiam impedire noui ordinis susceptionē:
& non declarant rei essentiā & definitionem. Nam
si intelligant irregularitatem formaliter includere

Fr. Suarez tom. 5.

suspensionem, falsum docet, quia hæc sunt impedi-
menta canonica in iure formaliter diuersa. Si vero
solum intelligunt materialiter irregularitatem ali-
quid efficere, quod facit etiam suspensio, verum di-
cunt, sed non declarant quo diuerso modo illud ef-
ficiat, nec quomodo hæc differentia in definitione
contineatur, quod necessarium est.

Propter hæc ergo alij censent necessarium esse
in definitione addere particulam, *perpetuum ex se*, vt
per illam distinguatur irregularitas ab omni censu-
ra. Nam per effectus nude seu materialiter sumptos
nō potest satis, & in vniuersum distingui vt videret
probare discursus factus: ergo oportet vt veluti ge-
nere potius quā specie ab eis distinguatur. Sic e-
nim suspensio per genus suum ab irregularitate di-
stinguitur, quia nimirum censura est: irregularitas
autem non est censura: ergo & e conuerso irregu-
laritas distinguitur à censura per genus suum prop-
rium seu proximum. Nam impedimentum canoni-
cum est quali remotum & vniuersale genus quod
immediate distingui potest in censuram, & illud im-
pedimentum, quod censura non sit: est autē de rati-
one censuræ vt sit impedimentum de se nō perpetu-
um, quia est medicinalis, & consequenter auren-
da, si homo resipiscat, vt in superioribus visum est:
optime ergo impedimentum de se perpetuum im-
mediate condistinguitur à censura (siue diuisio sit
adæquata, siue non) & sub hoc proximo genere cō-
tinebitur immediate irregularitas, & per illud di-
stinguitur à suspensione si illa particula in definitio-
ne addatur. Et consequenter, licet conueniat cum
suspensione in dicto effectu, differet tamen in mo-
do, quia efficit illum vt perpetuum.

Nihilominus hæc particula à nobis prætermissa
est, tum quia Dōctores communiter illam non ad-
dunt, & definitiones sumendæ sunt, quoad fieri pos-
sit, ex communis sensu sapientum, & præsertim in his
rebus moralibus, quæ ex iure pendēt, in quibus pe-
riculosum est definitionem statuere, vt dicitur in L.
Omnes definitio, ff. de Reg. iur. Tum etiam quia ex il-
la particula possunt oriri aliæ difficultates, vel am-
biguitates, vt an defectus ætatis sit irregularitas, cū
non sit perpetuus & an infirmitas nō perpetua pos-
sit inducere irregularitatem, & similia, quæ nō sunt
in definitione inculcanda. Tum præterea, quia illa
particula necessaria non est ad prædictam difficul-
tatem soluendam vt ostendam. Tum denique quia
per illam nō omnino satis sit difficultati posita, quia
potest dari suspensio perpetua quæ per illam parti-
culam non excluditur. Idemque argumentum est
de depositione verbali à iure lata, quia est impedi-
mentum canonicum, & perpetuum vsu ordinum
auferēs. Dico autem à iure lata, quia illa quæ fertur
ab homine, per hoc satis distinguitur ab irregulari-
tate, quæ vt infra dicam, nō fertur ab homine. Vnde
cum dicitur esse impedimentum canonicum, potest
cum hoc rigore intelligi, id est iure canonico i pō-
facto impositum. Hoc autem commune est de po-
sitioni ab eodem iure, eodem modo imposita.

Respondent vero aliqui, concedendo suspē-
nē perpetuam & depositionem verbalem at solu-
tam non distingui ab irregularitate, & ita in iure sa-
pe ferri irregularitatem per verbum depositionis,
seu *deponatur*, sed de cōparatione depositionis cum
suspensione perpetua satis in superioribus diximus.
Quod vero ad irregularitatem attinet, diuicilis est
illa responsio. Primo quia in iure iuxta communem
interpretationem hæc pōnæ, sicut diuersa habent
nomina, ita distinctæ censentur, & variis delictis vel
causis accommodantur. Vt enim dicitur in L. Si idē,
C. de Codicillis, si idem codicillis, quod instrumenti
tis possent, cur his instrumentis diuersum vocabulū
mandatur ita nos in presenti argumētari possimus.
Secundo, quia sola diuersitas, quod imponatur à iure
vel ab homine, non variat rationem pōnæ, aut Ec-
clesiæ.

Fff 3

Aliorum ve-
sponsio.

Refellitur.

Aliquid dicitur
eu. v. 10.

El aditum

T. Si idem, C.
de Codicillis.

clericali impedimenti, ut exemplis constat in ex-
communicatione maiori à iure, vel ab homine la-
ta, & similibus. Ratione item patet, quia homo vel
ius sunt causæ extrinsecæ efficientes, quæ nō variat
per se effectus, si in aliis omnibus conueniunt. Præ-
sertim quia homo seu iudex est quædā animata lex,
quæ eandem suspensionem, vel depositionem im-
ponit, quam lex ipsa solet imponere: si ergo illam et
pœna à iure posita, est irregularitas, cur non etiam
ab homine imposita. Tertio, quia in multis aliis dif-
ferant. Nam omnis suspensio & depositio semper
est pœna, & sub hac ratione tantum imponitur: ir-
regularitas autem sepe non est pœna, ut omnes fa-
tentur, & nunquam est tantum pœna, imo neque
vnuquam fortasse sub ea ratione primario imponi-
tur, sed tantum accessorie minus principaliter, ut
infra ostendemus. Deinde omnis suspensio etiam
perpetua, est propria clericorum, ut supra ostensum
est: irregularitas autem de se completitur laicos, im-
mo accidentarium illi est, quod persona, cui adue-
nit, ordines habeat. Præterea inter suspensionem
perpetuam à iure, & irregularitatem est alia diffe-
rentia manifesta, quod irregularis celebras non cō-
trahit aliam irregularitatem, ut infra dicam: suspen-
sus autem celebrando efficitur irregularis, ut supra
dictum est. Vnde Sixtus V. in Motu proprio contra
male promotos, cum in eos perpetuam suspensionē
tulisset, subiungit, eos sic celebrantes fieri irregula-
res: in quo non inducit nouum ius, sed supponit an-
tiquum, ut ex verborum tenore satis constat. Quin
etiam Pius II. similem suspensionē tulerat in quos-
dam male promotos, & qui illam contrahebant, &
ita ministrabant ex officio, fiebant irregulares, uti-
bidem dicitur. & tradit Nauar. in Summa cap. 25. n.
70. & Villadiego tract. de Irregularitate. Hæc ergo
omnia satis indicant esse aliquā differentiam moralem
inter hæc duo, etiam si præcise considerentur ut ipso
iure lata: ergo, si definitio posita cū particula *perpe-
tuū*, adhuc communis est suspensioni perpetuæ, & de-
positioni iure latis, conueniens non est, nec sufficiens.

11
Vera dubij
resoluto.

Respondeo igitur, irregularitatem sufficienter
distingui à suspensione seu depositione per illā par-
ticulam, *directe ac primario impediens acceptionem ordi-
num*. Quod ut de clarem, aduerto, suspensionem (in
tota eius latitudine acceptam) in hoc per se differre
ab irregularitate, quod suspensio solum respicit ac-
tus, eorumque vsus prohibet: irregularitas vero,
quantum est ex se, ipsam capacitatem ordinum au-
fert, & constituit hominem extra ordinem eorum,
qui ad clericatum assumi possunt. Ita enim (ut hoc
obiter dicamus) accipienda est illa particula, *ordinū*
Ecclesiasticorum, ut includit non solum sacramenta-
les ordines, sed etiam primam tonsuram, quam nū-
quam impedire potest suspensio, quia cum suspen-
sio solis clericis possit imponi, necessario supponit
primam tonsuram: irregularitas vero illam impe-
dit, atque adeo totum clericalem statum, sic ergo
per illam particulam excluditur omnis suspensio.
Circa depositionem vero stricte sumptam, seu de-
gradationem aduertendum est, in moralibus lon-
ge aliud esse non admittere personam ad aliquem
gradum, & eticere illum à tali gradu postquam ad-
missus est, quod moraliter contumeliosius est; ma-
ioremque pœnam indicat, iuxta commune prouer-
bium, *Turpius eiicitur, quam nō admittitur ho/po*. quod
etiam allegauit Pontifex in cap. *Quemadmodum*, de
Iureiurando. Vnde, sicut Theologi dicunt, hominē
lapsum differre ab homine in puris naturalibus sicut
nudatum à nudo, ideoque carentiam originalis
iustitiæ habere in homine lapso maiorem rationem
priuationis, & mali. Ita concipiendam censeo, serua-
ta proportionem, differentiam inter irregularitatem,
& depositionem quamcumque: nam irregularitas
impedit acceptionem ordinū; depositio vero priuat
(eo modo quo iure humano fieri potest) ordinibus

12
Alia dubij
resoluto.

13
Eadem

14
f

15
f

16
f

17
f

18
f

19
f

20
f

21
f

22
f

23
f

24
f

25
f

26
f

27
f

28
f

29
f

30
f

31
f

32
f

33
f

34
f

35
f

36
f

37
f

38
f

39
f

40
f

41
f

42
f

43
f

44
f

45
f

46
f

47
f

48
f

49
f

50
f

51
f

52
f

53
f

54
f

55
f

56
f

57
f

58
f

59
f

60
f

61
f

62
f

63
f

64
f

65
f

66
f

67
f

68
f

69
f

70
f

71
f

72
f

73
f

74
f

75
f

76
f

77
f

78
f

79
f

80
f

81
f

82
f

83
f

84
f

85
f

86
f

87
f

88
f

89
f

90
f

91
f

92
f

93
f

94
f

95
f

96
f

97
f

98
f

99
f

100
f

11
Alia dubij
resoluto.

12
Eadem

13
f

14
f

15
f

16
f

17
f

18
f

19
f

20
f

21
f

22
f

23
f

24
f

25
f

26
f

27
f

28
f

29
f

30
f

31
f

32
f

33
f

34
f

35
f

36
f

37
f

38
f

39
f

40
f

41
f

42
f

43
f

44
f

45
f

46
f

47
f

48
f

49
f

50
f

51
f

52
f

53
f

54
f

55
f

56
f

57
f

58
f

59
f

60
f

61
f

62
f

63
f

64
f

65
f

66
f

67
f

68
f

69
f

70
f

71
f

72
f

73
f

74
f

75
f

76
f

77
f

78
f

79
f

80
f

81
f

82
f

83
f

84
f

85
f

86
f

87
f

88
f

89
f

90
f

91
f

92
f

93
f

94
f

95
f

96
f

97
f

98
f

99
f

100
f

11
Alia dubij
resoluto.

12
Eadem

13
f

14
f

15
f

16
f

17
f

18
f

19
f

20
f

21
f

22
f

23
f

24
f

25
f

26
f

27
f

28
f

29
f

30
f

31
f

32
f

33
f

34
f

35
f

36
f

37
f

38
f

39
f

40
f

41
f

42
f

43
f

44
f

45
f

46
f

47
f

48
f

49
f

50
f

51
f

52
f

53
f

54
f

55
f

56
f

57
f

58
f

59
f

60
f

61
f

62
f

63
f

64
f

65
f

66
f

67
f

68
f

69
f

70
f

71
f

72
f

73
f

74
f

75
f

76
f

77
f

78
f

79
f

80
f

81
f

82
f

83
f

84
f

85
f

86
f

87
f

88
f

89
f

90
f

91
f

92
f

93
f

94
f

95
f

96
f

97
f

98
f

99
f

100
f

tatem quæ per antonomasiam, simpliciter talis est: tamen ut seruata proportione omnis irregularitas comprehendatur, posteriori modo intelligi potest; explicabitur autem melius in sect. 2. & 3. Tunc autem necesse est posteriorem particulam cum proportione accipere: nam si irregularitas priuat susceptione omnium ordinum, priuat etiam omnium vfu, si vero solum priuat acceptione vnius ordinis, etiam priuat vfu eius, non vero aliorum, si accepti iam sint. Atq; hoc modo intellecta definitio nullam (vt opinor) pati potest exceptionem, aut difficultatem.

SECTIO II.

Quos effectus habeat irregularitas.

I
Primarius
effectus ir-
regularita-
tis quæ
affertur.

X hac questione pendet intelligentia fere omnium, quæ de definitione diximus. Nam cum detur per habitudinē ad hos effectus, sine illis non potest exacte intelligi. Primarius ergo effectus irregularitatis est impedire acceptionē ordinum. Ita enim explicant verba canonum, quibus irregularitas fertur, aut declaratur, qualia, Non aspires ad ordines, cap. Curandum, dist. 34. seu. Ad ministeriū Ecclesiasticum admitti non potest, cap. Si cuius uxorem, d. 34. Quærendum statim occurrit, quale & quantum sit hoc impedimentum. Respondeo, non esse tale vt irriter ordinem susceptum, nam si quis irregularis ordinetur, dummodo cetera necessaria concurrant, vere ordinatus manet. Quod docent omnes, estque per se satis constans ex dictis de Censuris: nam Ecclesia non potest impedire valorem sacramenti, si ad illud adhibentur omnia quæ Christus instituit, hic autem per irregularitatem nihil tollitur necessarium ad valorem sacramenti, quia neque ab ordinante tollitur potestas, neque a suscipiente capacitas; & alioqui possunt materia, & forma applicari. Dices, poterit Ecclesia inhabilitare personam ad ordinem sicut inhabilitat ad matrimonium, idem ergo videtur facere per irregularitatem. Respondeo, non posse inhabilitare personam, neque quoad hoc esse eandem rationem, quæ est in matrimonio. Nam in matrimonio supponitur ratio contractus, qui naturalis est, & effectus fieri debet per voluntates humanas, quarum efficacitatem impedire potest superior potestas, ne validum & ratum contractum facere possint: & hoc modo potest consequenter inhabilitare personas ad tale sacramentum. Ordo vero, licet requirat intentionem in suscipiente adulto, non tamen ab ipso fit, neque supponit contractum aliquem naturalem, sed est ex sola institutione diuina, ideoque non potest Ecclesia inhabilem reddere personam ad hoc sacramentum, quam Christus inhabilem non fecit. Irregularitas ergo non est impedimentum inhabilitans aut irritans, sed prohibens. Dices, saltem prima tonsura, cum sit ex institutione Ecclesiæ, ex eiusdem autoritate poterit esse irrita ab irregulari suscepta. Respondeo, concedendo id fieri potuisse ab Ecclesia. Non constat autem id factum esse, quia Ecclesia non aliter prohibuit irregulari susceptionem primæ tonsuræ, quam subsecquentium ordinum: vnde, sicut alius ordo susceptus ab irregulari non iteratur, ita nec prima tonsura.

Ordo susceptus ab irregulari tenet.

Respondetur obijctioni.

Replicatur notatur.

2
Irregularis suscipiens ordinem grauius peccat. Affertur sagunda.

A sola minori excommunicatione, esset sufficiens materia peccati mortalis, quia est separatus à susceptione omnium sacramentorum: ergo à fortiori idem erit in irregulari, cuius prohibitio grauior est, & formalior, vt ita dicam. Imo addo vterius, solius primæ tonsuræ susceptionem esse peccatum mortale in persona irregulari: nam licet illa non sit sacramentum, nihilominus est res valde grauis, quatenus est prima dispositio ad ordines, quæ iam constituit hominem in statu clericali, à quo per irregularitatem separatus est, & reddit illum capax iurisdictionis Ecclesiasticæ, & beneficiorum Ecclesiasticorum, quæ omnia sunt magni momenti. Vnde Episcopus simpliciter suspensus à collatione omnium ordinum mortaliter peccat dando primam tonsuram: ergo & irregularis illam recipiens. Hæc autem intelligenda sunt per se, nam ex accidenti potest homo excusari ab hac culpa, circa quod videnda sunt, quæ de censuris in communi diximus, & ad irregularitatem applicanda: nam eadem ratione & proportionē in ealocum habent.

B Supere est vero difficultas, an propter hoc peccatum aliqua pœna ipso iure incurratur, vel irregularitas. Videtur enim incurri, nam excommunicatus, vel suspensus ministrans sacramentum ex officio, sit irregularis: ergo multo magis irregularis suscipiens ordines sit irregularis, quia non est minor prohibitio hominis irregularis, quam suspensi. Neque enim impedit prior irregularitas secundam, quia excommunicatus potest nouam excommunicationem contrahere, & irregularis vno titulo, verbi gratia, quia illegitimus potest nouam homicidij, vel Bigamie irregularitatem contrahere: ergo similiter in præfenti potest propter nouam ordinationem nouam irregularitatem incurere. Nihilominus dicendum est non incurri, non quia imponi non potuerit, quod solum probat ratio facta, sed quia nullo iure lata legitur, & irregularitas non est, nisi sit in iure expressa, ca. si quis, de Sent. exco. An vero suspensio propter hoc crimen incurratur præter intrinsicum impedimentum, quod ipsamet irregularitas secum affert, etiam in ordine iam suscepto supra tractatum est.

C Tertio cum eadem proportionē dicendum est peccare grauius irregularem ministrando in ordine ex officio. Est communis sententia cum Innocentio c. Si celebrat, de Cleric. excommun. minist. numer. 3. Cardinal. Clement. vnica de Homicidio. Syl. Ordus, 3. qu. 2. & verb. Irregularitas, Nauarr. cap. 27. num. 194. Couarr. 1. part. §. 1. num. 3. Villadiego cap. 3. num. 14. Burgas in principio. Sumiturque ex c. vlt. de Temp. inue. ordin. & c. Inquisitionibus, de Accusationib. Ratio etiam est clara ex definitione irregularitatis, prohibet enim vsum ordinis, licet secundario: quæ prohibitio grauis est, & in materia graui, ergo ex genere suo peccatum graue est illam violare. Intelligitur autem hoc cum proportionē: nam si irregularitas sit absoluta seti totalis, prohibitio extenditur ad vsum omnium ordinum: si vero tantum sit ex parte, prohibebit tantum illum actum, cui ponit impedimentum, vt explicabitur sect. sequenti.

E Addit etiam Syluester, ad hoc nihil referre quod irregularitas præcesserit, vel sequatur ordinariem; quod verum est formaliter loquendo. Et secundum quidem per se patet. Primum vero sumitur ex c. Nisi cum pridem, §. Persona, de Renunciati. Cum eo poterit non minus vtiliter, quam laudabiliter dispensari. Quæ verba supponunt dispensationem esse necessariam ad ministrandum in ordine sic suscepto. Ratio etiam est clara, quia ordinatio indebita non abstulit vim præexistenti irregularitati. Nec obstat quod in eodem textu dicitur, illum irregularem ante dispensationem laudabiliter, & regulariter ministrasse: nam vel referenda sunt ad alia ministeria Episcopalia, quæ non includunt actum ordinis: vnde Glossa exponit, id est, vtiliter, vel intelligitur in

3
An propter hoc peccatū incurratur aliqua pœna ipso iure

4
Peccare grauius irregularem ministrando in ordine ex officio. Est communis sententia cum Innocentio c. Si celebrat, de Cleric. excommun. minist. numer. 3. Cardinal. Clement. vnica de Homicidio. Syl. Ordus, 3. qu. 2. & verb. Irregularitas, Nauarr. cap. 27. num. 194. Couarr. 1. part. §. 1. num. 3. Villadiego cap. 3. num. 14. Burgas in principio. Sumiturque ex c. vlt. de Temp. inue. ordin. & c. Inquisitionibus, de Accusationib. Ratio etiam est clara ex definitione irregularitatis, prohibet enim vsum ordinis, licet secundario: quæ prohibitio grauis est, & in materia graui, ergo ex genere suo peccatum graue est illam violare. Intelligitur autem hoc cum proportionē: nam si irregularitas sit absoluta seti totalis, prohibitio extenditur ad vsum omnium ordinum: si vero tantum sit ex parte, prohibebit tantum illum actum, cui ponit impedimentum, vt explicabitur sect. sequenti.

Syluestri dictum expenditur.

Cap. Nisi, cum pridem, de Renunciatis.